

“Ότι θεωρούμε πολύτιμο, το θυμόμαστε, του δίνουμε την καρδιά μας”

/ Γνώμες

Ρώτησε κάποιον: «Θέλεις να πας στον παράδεισο, στην ουράνια βασιλεία;». Αμέσως θα σου απαντήσει, «Και βέβαια θέλω». Αν, όμως, ύστερα του πεις: «Για να πας εκεί, πρέπει να κάνεις το και το», θα τον δεις να μουδιάζει.

Όλοι οι χριστιανοί θέλουν να πάνε στον παράδεισο, δεν θέλουν όμως όλοι ν' αγωνιστούν για τον παράδεισο. Το λέω αυτό, γιατί δεν φτάνει να επιθυμείς τη σωτηρία. Για να εκπληρώσεις την επιθυμία σου, χρειάζεται αγώνας. Και για ν' αρχίσεις τον αγώνα, χρειάζεται σιδερένια αποφασιστικότητα. Για να καταλάβεις καλύτερα τι θέλω να πω, θα σου εξηγήσω πως συνήθως οι επιθυμίες καταλήγουν σε αποφάσεις.

Σκεφτόμαστε και σχεδιάζουμε πολλά. Συχνά συμβαίνει να σκεφτόμαστε κάτι για λίγο και μετά να το ξεχνάμε. Γιατί το ξεχνάμε; Επειδή η καρδιά μας δεν είναι σ' αυτό. Αν ήταν, θα μας άρεσε. Και ό,τι μας αρέσει, ό,τι αγαπάμε, ό,τι θεωρούμε πολύτιμο, το θυμόμαστε. Του δίνουμε, βλέπεις, την καρδιά μας. Όπως είπε ο Κύριος, «όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας» (Ματθ. 6:21). Για να εκτελέσουμε, ωστόσο, ένα έργο ή για ν' αποκτήσουμε ένα πράγμα που μας αρέσει, φτάνει να του δώσουμε την καρδιά μας, φτάνει να το θαυμάσουμε και να το επιθυμήσουμε; Όχι.

Υπάρχουν πολλές επιθυμίες, που παραμένουν ανεκπλήρωτες από έλλειψη δυνάμεων ή ενεργητικότητας. Για να εκπληρωθεί μια επιθυμία, πρέπει να εξελιχθεί σε απόφαση και σταθερή επιδίωξη. Όταν η καρδιά πει· «Με κάθε τρόπο και κάθε θυσία θ' αποκτήσω το τάδε πράγμα ή θα εκτελέσω το τάδε έργο», ο άνθρωπος αρχίζει να καταστρώνει το σχέδιο για την εκπλήρωση της αποφάσεώς του. Εξετάζει τα μέσα, αναζητεί ευνοϊκές συνθήκες τόπου και χρόνου, παίρνει προληπτικά μέτρα για την υπέρβαση τυχόν εμποδίων και κάνει μια συνολική εκτίμηση της διαδικασίας που θ' ακολουθήσει, για να πετύχει το σκοπό του. Μετά την κατάστρωσή του, τέλος, το σχέδιο πρέπει να τεθεί σε εφαρμογή. Πρέπει ν' αρχίσει η δράση, η προσπάθεια, ο αγώνας. Ν' αρχίσει και να συνεχιστεί ως το τέλος με σταθερότητα, υπομονή και επιμέλεια.

Η όλη διαδικασία, όπως τη διαγράφω, μοιάζει, θα έλεγα, με την προετοιμασία ενός ξυλοκοπτικού μηχανήματος, πριν αυτό τεθεί σε λειτουργία: Ο ατμοκινητήρας είναι έτοιμος, η ξυλεία τοποθετημένη κάτω απ' το πριόνι, το καθετί στη θέση του. Για ν' αρχίσει η κοπή, δεν απομένει παρά να βάλουμε μπροστά το μηχάνημα, να το κινητοποιήσουμε. Αυτή η κινητοποίηση είναι το αποτέλεσμα όλης της προηγούμενης προετοιμασίας και απ' αυτήν εξαρτάται η επόμενη κρίσιμη πράξη, το ξεκίνημα της προσπάθειας. Το ξεκίνημα είναι, πρέπει να σου πω, το πιο δύσκολο βήμα. Μέχρι τη λήψη της αποφάσεως, η διαδικασία είναι εσωτερική. Μετά τη λήψη της αποφάσεως, πρέπει να συνεχιστεί εξωτερικά, να εκφραστεί με έργα, να εκδηλωθεί με αγώνα. Κάνε το πρώτο βήμα, και η ίδια η κατάσταση, που έχει διαμορφωθεί μέσα σου, θα σε παρακινήσει να συνεχίσεις την προσπάθεια. Αυτό είναι όλο!

Καταλαβαίνεις τώρα τι χρειάζεται να κάνεις ακόμα, ώστε η επιθυμία σου για μια ζωή πνευματική να μεταμορφωθεί σε πράξη. Αν θέλεις να εκπληρωθεί ο πόθος σου, μετάλλαξέ τον σε απόφαση, σε μια απόφαση όχι βιαστική και επιπόλαιη, αλλά προσεκτική, μελετημένη, σταθερή, συνειδητή και, πάνω απ' όλα, αμετάκλητη. Ύστερα στρώσου στη δουλειά, ρίξου στον αγώνα. Η απόφαση θέλει περισυλλογή και προσευχή· το ξεκίνημα, με τη σειρά του, θέλει αποφασιστικότητα και η πρόοδος θέλει αγωνιστικότητα, υπομονή και σταθερότητα.

Ο Κύριος να σε ευλογήσει, ώστε, με τη βοήθειά του, να τα πραγματοποιήσεις όλα αυτά.

πηγή: Οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου, «Ο δρόμος της ζωής», σ. 129-131, εκδ. Ι.Μ.Παρακλήτου